

.Sygn. akt V CZ 24/07

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący)

SSN Gerard Bieniek (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Z. B. i B. B.

przeciwko K. M.

o ochronę dóbr osobistych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 4 kwietnia 2007 r.,

zażalenia powodów na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 grudnia 2006 r.,

oddala zażalenie i odstępuje od obciążenia powodów kosztami postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 22.12.2006 r. odrzucił apelację powodów wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29.09.2006 r. albowiem od apelacji nie uiszczono opłaty sądowej we właściwej wysokości.

Powodowie wnieśli zażalenie domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powodowie w niniejszej sprawie dochodząc roszczeń z tytułu ochrony dóbr osobistych domagali się nakazania pozwanemu złożenie stosownego oświadczenia oraz zasądzenia kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia i 60.000 zł na cel społeczny. Sąd Okręgowy oddalił powództwo w całości, a powodowie do dnia 31.10.2006 r. wnieśli apelację zaskarżając ten wyrok w całości, przy czym ich pełnomocnik dołączył dowód uiszczenia opłaty sądowej w kwocie 4.600 zł. Sąd Apelacyjny w dniu 16.11.2006 r. wezwał pełnomocnika powodów do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, co pełnomocnik powodów wykonał wskazując w piśmie z dnia 24.11.2006 r. tę wartość na 100.000, a następnie pismem z dnia 4.12.2006 r. w imieniu powódki cofnął apelację odnośnie wyroku oddalającego powództwo o zasądzenie na jej rzecz kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Sąd Apelacyjny odrzucając apelację na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. podniósł, że prawidłowa wysokość opłaty sądowej od wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia wynosi 5.600 zł, na którą składa się opłata stosunkowa 5.000 zł i opłata stała 600 zł.

Kwestionując to postanowienie powodowie zarzucili naruszenie art. 130² § 3 k.p.c. przez to, że Sąd Apelacyjny zastosował ten przepis, w sytuacji, gdy należna opłata sądowa składa się z opłaty stałej i stosunkowej. W takim przypadku – zdaniem powodów - sąd winien wezwać do uiszczenia właściwej opłaty także

wówczas, gdy pismo zostało wniesione przez profesjonalnego pełnomocnika. Takiej wykładni art. 130² § 3 k.p.c. nie sposób podzielić, gdyż pozostaje ona w sprzeczności z treścią tego przepisu. Jeżeli bowiem sąd odrzuca bez wzywania o uiszczenie opłaty środek zaskarżenia podlegający opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej, to logicznym jest, że ten rygor stosuje się także wówczas, gdy środek zaskarżenia podlega opłacie zarówno w wysokości stałej, jak i w wysokości stosunkowej ze względu na rodzaj dochodzonych roszczeń. Nie jest to żadna wykładnia rozszerzająca, lecz zgodna z treścią art. 130² § 3 k.p.c.

Nie jest również uzasadniony zarzut naruszenia art. 391 § 2 k.p.c. przez to, iż nie umorzył postępowania apelacyjnego w związku z cofnięciem apelacji przez powódkę B. B. odnośnie żądania zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł. Należy przecież zauważyć, że umorzenie postępowania apelacyjnego wchodzi w rachubę wówczas, gdy apelacja została prawidłowo wniesiona, a więc także prawidłowo opłacona. Tego zaś wymagania nie spełniono, co zasadnie skutkowało odrzuceniem apelacji.

Nie pozostają w żadnym związku ze sprawą rozważania dotyczące obowiązku wniesienia opłaty sądowej w przypadku współuczestnictwa, jak też zarzut dotyczący ograniczenia prawa do sądu. Należy zauważyć, że to powodowie przez uchybienie swoim obowiązkom pozbawili się możliwości skutecznego zaskarżenia orzeczenia wydanego przez sąd I instancji.

Z tych względów, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.